

РЕШЕНИЕ

№ 437/23.11.2017 г.

гр. Хасково

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, ГО, I въззивен състав, в публично съдебно заседание на първи ноември през две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИЛЕНА ДЕЧЕВА

**ЧЛЕНОВЕ: ЖУЛИЕТА СЕРАФИМОВА
ДЕСИСЛАВА ТОДОРОВА**

при секретаря Р.К., като разгледа докладваното от мл. съдия Тодорова **в. гр. д. № 656** по описа за **2017 г.**, за да се произнесе, взе предвид:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 511 от 18.08.2017 г. по гр. д. № 525/2017 г., РС – Хасково е отхвърлил предявеният от „ДЕМИРОВ ТРАНС“ ООД срещу „ЕМ ДЖИ ЕЛ-БГ“ ООД иск с правно основание по чл. 361 и сл. от ТЗ, във вр. с Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз, за сумата от 15843,20 лева, представляваща направени от ищеца разходи и понесени имуществени вреди по договор за превоз на товари от 02.12.2015 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от „ДЕМИРОВ ТРАНС“ ООД с оплаквания за неправилност и необоснованост на постановения съдебен акт. Поддържа се, че в противоречие със събраните по делото доказателства първоинстанционният съд е приел, че понесените от превозвача имуществени вреди се дължат на негово неправомерно поведение, а именно: осъществяването на превоза без писмено нареждане от страна на възложителя. В този смисъл, счита, че превозвачът в конкретния случай си е изпълнил всички задължения, предвидени в договора за превоз и касаещи процесния товар, а вредите, които са били понесени от този превозвач, се дължали преди всичко на неправомерното поведение на ответното дружество, свързано с неправилно попълване на документите на товара. Във въззивната жалба са изложени подробни съображения за приложението на Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, анализ на писмените доказателства и обсъждането на същите в контекста на правата и задълженията на всяка една от страните по превозния договор. Изложени са съображения във връзка с превоза на товара, свързани с разпоредбите, касаещи пренасянето на този товар в рамките на ЕС. Претендира се от въззивната инстанция да отмени обжалваното решение на РС-Хасково и вместо него да постанови ново по съществото на спора, с което да уважи изцяло предявените иски в във връзка с претърпени вреди от дружеството - ищец, свързани със сключения между страните по делото превозен договор. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263 от ГПК е депозиран писмен отговор от въззиваемата страна „ЕМ ДЖИ ЕЛ - БГ“ ООД, с който се излагат съображения за неоснователност на подадената въззивна жалба, както и свързани с правилността на изводите на първоинстанционния съд в обжалваното решение. Прави се искане въззивната инстанция да потвърди обжалваното решение, като постановено в съответствие с доказателствата по делото и материалния закон. Претендират се разноски.

Съдът, като прецени при условията на чл. 235, ал. 2 от ГПК посочените от страните доводи и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба, подадена в срока по чл. 259 ГПК и от процесуално легитимирано за това лице, е допустима.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта – в обжалваната част, а по останалите въпроси е ограничен от наведените доводи срещу оспорения съдебен акт.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Предявен е иск по чл. 367 ТЗ, вр. чл. 7 § 1, б. а от CMR за осъждане на ответника „Ем Джи Ел-Бг“ ООД да заплати, в качеството на изпращач по договор за превоз на товари от 02.12.2015 г., сключен с „Демиров Транс“ ООД -превозвач, сумата от 15834,20 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, настъпили от неизпълнение на задължението му по договора да попълни вярно и точно задължителните данни в предоставената от него товарителница придружаваща товара. В исковата молба са изложени твърдения, че превозвачът е претърпял загуби от неизпълнението на ответника, които се изразяват в сторени разходи за наложена и платена административна глоба от италианските власти за сумата от 8077,58 лв.; за охрана на товарния камион по превоза, ведно с полуремарке за периода 07.12.2015-17.02.2016 г., за сумата от 4068,13 лева; за изплатени командировки/пътни/ на служители на ищеца за сумата от 1689,84 лева; за платени магистрални такси от 220,62 лева, такси за паркинг от 12,13 лева, 7,82 лева за копиране на документи, за платено гориво на обща стойност 701,93 лева, за платени нощувки на командировани служители от 1056,15 лева. Ищецът се позовава на чл. 7 § 1, б. а, във вр. с чл. 6, § 1, б. "г" от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), съгласно който изпращачът отговаря за всички разноски и щети, които би понесъл превозвачът вследствие неточността или недостатъчността на данните относно мястото на доставяне на стоката, съдържащи се в товарителницата.

За да отхвърли така предявения иск, първата инстанция е приела, че ищецът в качеството си на превозвач по сключен с ответника договор за превоз на товар от 02.12.2015 г. не е спазил поетото задължение по договора и предвидено в чл. 10.5.3 да не започва превоза без писмено разрешение на възложителя в случай, че установи несъответствие между данните от договора и съпровождащите товара документи, поради което неоснователно се претендира обезщетение за вреди, настъпили от собственото му неправомерно поведение. Прието е, че за твърдяните разходи не следва да се ангажира договорната отговорност на ответника, тъй като същите са пряка последица от липсата на разрешително за транспорт на стоки извън ЕС, чието осигуряване е в тежест на ищеца-превозвач.

Въззивният съд намира, че РС – Хасково е постановил решението си при изградена ясна фактическа и правна страна на спора, която счита за ненужно да преповтаря и на основание чл. 272 ГПК споделя и препраща към мотивите му.

Установено по делото, а и страните не спорят, че същите са се намирали в търговско правоотношение по силата на сключен заявка-договор за международен транспорт на товари от 02.12.2015 г., съгласно който ответникът, като спедитор, е възложил на ищцовото дружество да извърши превоз на товари, описани в т. 3 от Договора и намиращи се в Р Италия, до разтоварен пункт – зеленчукова борса „Марица“ на пътя гр. Хасково-Димитровград, Р България, при уговорено превозно възнаграждение в размер на сумата от 1700,00 евро с ДДС.

Установено е, че след като на 07.12.2015 г. стоката била предадена от италианското дружество CNH C/O Serim SPA в Р Италия на превозвача, шофьорът му констатирал, че придружаващата я товарителница № 144048/001 била попълнена предварително и с неточности по отношение мястото на доставка, като вместо уговореното в заявката било посочено Р Азербайджан, която страна е извън рамките на Европейския съюз и за която превозвачът „Демиров транс“ ООД не притежавал изискуемото се разрешително за

превоз на стоки. Шофьорът веднага уведомил св. Д., служител на „Демиров транс“ ООД, за така попълнената от изпращача товарителница, като от своя страна свидетелят се свързал по телефон с представител на ответника и уведомил за неточността на данните в превозния документ. За продължаване изпълнението на товара получил устни нареждания от „Ем Джи Ел-Бг“ ООД, които били да бъде допълнена товарителницата в някоя свободна графа с правилното място на доставка, което шофьорът сторил по указания на св. Д. Въпреки констатираните несъответствия изпълнението на превода започнало, а камионът бил спрял за проверка от италианските власти. В резултат на същата бил наложен административен запор и камионът задържан на наказателен паркинг, поради липсата на специалното разрешително за осъществяване на превоз до Р Азербайджан, с оглед данните попълнени в товарителницата. За освобождаване на камиона било нужно да се заплати глоба, за която шофьорът не разполагал с парични средства. За плащане на глобата и прибирането на шофьора, „Демиров транс“ ООД командировало до Р Италия със служебен автомобил двама служители св. Д. и В.Н.

От договора за международен транспорт на товари от 02.12.2015 г се изяснява, че мястото на натоварване на стоката и местоназначението ѝ се намират на територията на две различни държави (Р Италия и Р България), поради което по отношение договора са приложими разпоредбите на CMR, съобразно чл. 1 от Конвенцията. Установява се също, че страните уговорили клаузата в чл. 10.5.3., че превозвачът е длъжен да уведоми писмено или устно, когато има несъответствие между данните от договора, товарителницата и съответния товар, съпровождащите товара документи, маркировка и тегло, и да не започва превода без писмено разрешение на изпращача.

Съгласно чл. 7, §1, б."а" от CMR, изпращачът отговаря за всички разноси и щети, които би понесъл превозвача вследствие неточността или недостатъчността на данните, посочени в чл. 6, § 1, б. "г" (мястото на доставяне на стоката). Отговорността на изпращача е предвидена и в чл. 54 от ЗАвт.превози, като се регламентира, че изпращачът дължи обезщетение на превозвача за настъпилите вреди поради неверни, неточни или непълни данни, вписани в товарителницата. В тази връзка, претендираното от ищеца право на обезщетение за вреди от неизпълнение на договора се обуславя от наличието на следните предпоставки: неизпълнение на изпращача по договора за превоз, изразяващо се в неправилно попълнена от него товарителница, противоправност, вина, която се предполага, настъпването вреди от вида на претърпяна загуба и причинна връзка между вредите и неизпълнението на изпращача, като същите да са закономерна, необходима и естествена последица от неизпълнението.

Съгласно чл. 14 от CMR, когато, по каквато и да е причина, изпълнението на договора при условията, предвидени в товарителницата, респ. в договора, е или стане невъзможно преди пристигане на стоката в предвиденото за доставянето ѝ място, превозвачът е длъжен да поиска нареждания от изпращача, като лице, което има право да се разпорежда със стоката. По делото безспорно се установява, че превозвачът е положил дължимата грижа като търговец, като е проверил точността на данните в товарителницата и незабавно е уведомил ответника за несъответствието между тях в превозния документ за мястото на доставка и посочените в заявката-договор. Писмените и гласни доказателства еднопосочно потвърждават наличието на неточност в товарителницата и в този смисъл ответникът не е изпълнил задължението си да осигури правилно попълнена товарителница. Установи се, че превозвачът е получил единствено устно нареждане от ответника, което доказателствата по делото сочат, че ищецът е изпълнил независимо, че страните са договорили писмена форма за изпълнение на тези нареждания. Същевременно превозвачът е бил наясно, доколкото не притежава разрешително за транспорт от държава-членка на ЕС до Р Азербайджан, че ще е в нарушение на публичноправните си задължения свързани с преминаването на превозваната стока през държавните граници, ако при проверка на товара и съпровождащите го документи се установи, че осъществява международен превоз до

държава извън територията на ЕС и че ще подлежи на санкция. В тази връзка, превозвачът, съгласно чл. 12, § 6 от CMR, е следвало да откаже да изпълни устното нареждане, не само защото не го обвързва, предвид чл. 293, ал. 2 ТЗ и уговореното условие в чл. 10.5.3 от заявката-договор, но и защото същият поема риска да не изпълни превоза, тъй като е насочен за държава, за която няма нужното разрешително. Ето защо поставя се въпроса доколко е каузално по отношение на твърдяните вреди неизпълнението на ответника по чл. 7, §1, б."а", вр. чл. 6, § 1, б. "г" от CMR при условие, че самият ищец сам е поел риска да извърши превоза без писмено нареждане и без разрешително за превоза, съобразно посоченото място за доставяне в товарителницата. Настоящият съдебен състав приема, че ищецът е допринесъл сам за вредите си, които е можел да ограничи, като положи в пълен обем грижата на добрия търговец. Същият е проявил груба небрежност към интересите си, като е предприел превоз при обстоятелства, които не позволяват изпълнението му. В този случай, съгласно чл. 83, ал. 2 от ЗЗД, ответникът не следва да дължи обезщетение за вреди, които кредиторът би могъл да избегне, като положи грижи на добър стопанин, респ. търговец, и които не стоят в пряка причинна връзка от поведението на изпращача.

Отделно от горното, претенциите на ищеца остават недоказани и не намират опора в ангажираните от него доказателства. Не се установява по категоричен начин да е наложена и платена глоба за сумата от 8077,58 лева, а с оглед това и че всички други сторени разходи са по повод същата.

Въззивният съд намира, че правилната правна квалификация на спора е по чл. 367 ТЗ, вр. чл. 7 § 1, б. а от CMR, а не както първата инстанция е приела по чл. 361 и сл. от ТЗ -по договор за спедиция. Отвеникът е действал в качеството си на спедитор по смисъла на чл. 361, ал. 1 ТЗ, но с оглед изпълнение на задълженията си като такъв да сключи от свое име и за сметка на доверителя си договор за превоз на товар, поради което спрямо ищеца се явява страна по договор за превоз по чл. 367 ТЗ. Независимо от това, районният съд е разгледал всички правопораждащи спорното материално право релевантни факти, наведени в исковата молба, а доказателствената тежест е разпределена съобразно същите.

Правните изводи на въззивната инстанция съвпадат с тези на първоинстанционния съд, поради което решението следва да бъде потвърдено като правилно.

При този изход на делото, въззивникът дължи да възстанови направените от насрещната страна разноски пред ОС – Хасково за сумата от 1000,00 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 511 от 18.08.2017 г. по гр. д. № 525/2017 г. на РС – Хасково.

ОСЪЖДА „ДЕМИРОВ ТРАНС“ ООД, ЕИК 160040047, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, *** **ДА ЗАПЛАТИ** на **„ЕМ ДЖИ ЕЛ-БГ“ ООД**, ЕИК 201655092, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, *** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата в размер на **1000,00 лева** – съдебни разноски пред ОС – Хасково.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.